

Vyjít do nemocnic i do vězení

Dobré hospodářské výsledky církvi pomáhají i v tzv. kategoriální pastoraci v nemocnicích, věznicích, armádě či u policie. Tato duchovní služba – primárně pro všechny bez ohledu na vyznání – se rozšiřuje.

„Lidé potřebují duchovní pomoc a podporu v těžkých situacích, ať jde o náročnou službu nebo o nemoc. Jsme k dispozici personálu i pacientům,“ vysvětluje jedna z nemocničních kaplanek u nás, sestra Františka Jana Majerčíková z brněnské diecéze, která přišla o své práci promluvit na tiskovou konferenci o hospodaření církve.

Vyznam duchovní podpory v nemocnicích se zvedl zejména během pandemie. „Docházeli jsme pravidelně i na infekční oddělení. Také současná situace, která je pro mnoho lidí emočně náročná a nejistá kvůli rostoucím cenám a válce, vyznam duchovních služeb podtrhuje,“ doplňuje sestra Františka.

Do kategoriální pastorace patří právě péče o náročná povolání a třicet, jak přibližuje i biskup Zdeněk Wasserbauer, který má v rámci ČBK na starosti duchovní službu v armádě, vězeňství či u policie.

V Česku nyní působí 113 katolických nemocničních kaplanů a 31 vězeňských. Pro pět o vojáky je vyčleněno 12 katolických duchovních a také policejní sbory už mají své dva první kaplany. Všichni spolupracují i s ostatními duchovními v těchto oblastech v rámci ekumeny.

Od konkurence ke spolupráci

Sestra Františka z kongregace vincentek pracovala jako pastorační asistentka v několika brněnských nemocnicích od roku 2005. „Začátky byly těžké jak pro personál jednotlivých oddělení, tak pro mne. Zdravotní sestry mě braly jako konkurenci. To mi dávaly nejvo poznámkami typu: „Sedět, nic nedělat a ještě být ta nejhodnější, to bych také dokázala,“ popisuje kaplanka. Ale vytrvala.

„Přelomové situace přicházely ve chvíli, kdy jsem suplovala přítomnost zdravotnického personálu u lůžka nevyčleťitelně nemocných pacientů, kteří na jedné straně vyžadovali neustálou

Nemocniční kaplanka sr. Františka.

přítomnost personálu, na druhé straně se chovali agresivně. Často jsem u nich jen tiše stála a naslouchala různým obviňováním, nářkům a nadávkám. Tato přítomnost byla účinná nejen pro pacienta, ale i pro personál. Vytrácely se postupně předsudky a rodila se spolupráce na jiné úrovni,“ vzpomíná sestra Františka.

Časem se podařilo uzavřít smlouvy mezi brněnským biskupstvím a nemocnicemi, některé duchovní služby už i samy vyžádaly. „V nemocnicích zaznamenávám stále větší otevře-

nost vůči církvi ze strany personálu a v mnoha případech i zájem o poznávání křesťanských hodnot či přímo evangelní zvěsti,“ připojuje sestra.

Vzpomíná na jednu zkušenost z počátku svého působení. „Pacient mě vyhnal hned ve dveřích. Snažila jsem se mu omluvit a tiše zavřít, ale odcházela jsem plná rozporuplných pocitů. Chtěla jsem se pokorěná. Ale rozhodla jsem se, že za ním přišli den zase zajdu. Měla jsem strach. Jaké bylo mé překvapení, když mě přivítal s otázkou: „Vy jste se neurazila? Já jsem se bál, že už vás neuvítím a celou noc jsem kvůli tomu nespál,“ dělí se o jednu z mnoha svých zkušeností sestra Františka.

Ten člověk se totiž jen chvíli předtím, než ji vyhnal, dozvěděl svou neperspektivní diagnózu. Jeho příběh má zajímavé vyústění. Později ho potkala v kostele v relativně dobrém zdravotním stavu. Přišel, ač zřejmě nepraktikující, poděkovat a prosit za své zdraví. „Jednáni nemocného člověka neodráží jeho pravou tvář, ale jsem to já, koho toto jednání demaskuje. Nastavuje mi zrcadlo, ve kterém vidím svou tvář a nakolík je moje tolerance, trpělivost, pokora či ochofa nefajšovaná,“ uzavírá sestra.

(tok, KK)